

til. Ofte stilles folkepensionister i en umulig situation, hvor de skal vælge, om de har råd til busbilletten ud til barnebarnets fødselsdag, eller om de har råd til gaven.

Kontanthjælpen er jo beregnet ud fra et eksistensminimum. Det er jo ikke meningen, man skal more sig og rejse til udlandet og gøre ting, som nogle af vi andre tillader os, på kontanthjælp. Derfor er det helt uforståeligt, at man kan tro, at mennesker kan klare sig med mindre. Det er ganske simpelt uacceptabelt.

Ydermere er Danmark jo under anklage for at bryde med de rettigheder, som vi i 1951 frivilligt er gået ind på at give til flygtninge gennem FN's flygtningekonvention. Det er individuelle, personlige rettigheder med hensyn til sociale ydelser og med hensyn til retten til at bosætte sig. Individuelle rettigheder.

Derfor er det jo i virkeligheden ganske enkelt og slet ikke et juridisk spørgsmål, som behøver at give så mange krumspring. Det er en ganske enkel analyse, man skal igennem. Man skal sammenligne den økonomiske situation for personer på integrationsydelse med den for personer på kontanthjælp eller på folkepension, og bare én får en negativ særbehandling, så har vi et problem. Så har vi brudt med konventionen.

Der mangler fuldstændig i regeringens notat en antydning af, hvor længe undersøgelsen skal stå på, hvornår man vil konkludere, og hvilken konsekvens man vil drage. Man kunne frygte, at man vil tage fat på at lappe lidt her og lappe lidt der, udsætte mennesker for lovjask. Man kunne i stedet for, først som sidst, vælge at gøre det ordentligt, bruge det normale, gennemprøvede danske system med alle de problemer og fordele, det så indebærer.

En række organisationer i Danmark – herunder jo sidst LO og HK – er kommet med en kraftig opfordring til regeringen om at tage situationen alvorligt. De har besluttet at henvende sig til UNHCR.

Det er sådan, at menneskerettigheder er en skrøbelig ting. Spørgsmålet er, om et land som Danmark skal være blandt dem, der strækker konventionen til det yderste, eller om vi skal være blandt dem, der konstant og stædigt forsvare individets rettigheder. Jeg mener det sidste.

Derfor vil jeg på Enhedslistens, Kristeligt Folkepartis og SF's vegne fremsætte følgende:

Forslag til vedtagelse

»Idet Folketinget forudsætter, at Danmark overholder FN's flygtningekonvention, opfordrer Folketinget regeringen til at gennemgå situationen for udenlandske statsborgere, der er omfattet af integrationsloven, med særlig opmærksomhed på:

- Den økonomiske situation i forhold til danske borgere i tilsvarende situation.
- Mulighed for selv at vælge bosted sammenlignet med danske borgere i tilsvarende situation.

I tilfælde af, at der kan konstateres en negativ særbehandling af personer omfattet af integrationsloven, pålægger Folketinget regeringen at bringe sagerne i orden senest den 1. november 1999, så der ikke kan rejses tvivl om, hvorvidt Danmark lever op til FN's flygtningekonvention.«

(Forslag til vedtagelse nr. V 66).

Formanden:

Der er nu fremsat følgende forslag til vedtagelse: (Se ovenfor). Dette forslag indgår herefter i forhandlingen.

Dorte Bennedsen (S):

I forbindelse med den forespørgsel, der er til debat her i dag, er der grund til at fastslå, at den lov om integration, som Folketinget vedtog sidste år, er udtryk for et stort fremskridt i behandlingen af flygtninge, som får asyl i Danmark. For første gang er der taget en samlet politisk stilling til på den ene side de tiltag og foranstaltninger, Danmark forpligter sig til over for denne gruppe mennesker, og på den anden side de rettigheder og pligter, som flygtningene har i Danmark.

I den debat, der har været ført det sidste halve års tid, er det tilsyneladende fra visse sider overset, at den overordnede og gennemgående reaktion hos de høringsberettigede var, at loven var udtryk for et stort fremskridt i behandlingen af flygtninge. Det gjaldt også de høringspartnere, som havde kritik at rette mod enkeltpunkter i forslaget. Og denne overordnede positive holdning hang sammen med, at lovens formål netop er at sætte flygtningene i stand til så hurtigt som muligt at blive selvhjulpne borgere i det danske samfund. At gøre flygtningene selvhjulpne er nok den bedste hjælp, man kan give dem, fordi selvhjulpnehed også giver selvverd.